

תשעים שנות מחול לבמה

בזוגות.

א. ציינו בטבלה את שמכן ואת כותרת הטקסט שבחרתן.

ב. תחת הטבלה סכמו בכמה משפטים את הטקסט שקראתן ב**מאמר**.

רשמו את שמכן בסיום הפסקה.

ג. סמנו מושגים עיקריים בטקסט שקראתן.

ד. כתבו בעמודה המתאימה שניים מתוך המושגים הקשורים ליצירות ויצירות **במחול הישראלי**.

חלוקת המאמר:

שם התלמידות	כותרת הטקסט	המושגים שבחרתן לסעיף ד'
אלינור מצא ונעה חולדאי סוזן דלל, בת שבע	יוצרים עצמאיים	מרכז סוזן דלל , גוונים במחול, הרמת מסך, עדי שעל, נועה ורטהיים, ניר בן גל, וליאת דרור, נועה דר, ענת דניאלי, יוסי תמים, עידו תדמור , יסמין גודר , יורם כרמי, פרסקו , להקת קמע, תמיר גינץ, בת שבע , הלל קוגן.
עופרי אגמון וניקול סטרזיצקי שרון אייל, ענבל פינטו	להקות מרכזיות עם קול משלהן	להקת בת שבע, להקת המחול הקיבוצית, אוהד נהרין, רמי באר, שרון אייל , אנסמבל בת שבע, "גאגא", יהודית ארנון, ברטה ימפולסקי, הלל מרקמן, להקת הבלט הישראלי, "המדבר הכיראוגרפי", קולדממה, משה אפרתי, ענבל פינטו , חיים שירן.
אפרת הולצמן ואלה קובאיבנוב קיבוצית, נהרין	להקות מרכזיות עם קול משלהן	להקת בת שבע, להקת המחול הקיבוצית , אוהד נהרין , רמי באר, שרון אייל, אנסמבל בת שבע, "גאגא", יהודית ארנון, ברטה ימפולסקי, הלל מרקמן, להקת פאנוב, ואלרי פאנוב, קולדממה, משה אפרתי, שרה לוי תנאי, תיאטרון מחול ענבל , חיים שירן.
נטע מודחי שירה פישל ודניאלה כהן ורטיגו, קמע	יוצרים עצמאיים	סוזן דלל, הרמת מסך, ורטיגו , קמע , מוזע, עדי שעל, נועה ורטהיים, יוסי תמים
עופרי ושהם	השתקפות המקום במחול הישראלי	מחול עברי, מרגלית אורנשטיין, גיורא מינור, ריקוד ישראלי.
בר ושירן	להקות מרכזיות עם קול משלהן	להקת בת שבע, להקת המחול הקיבוצית, אוהד נהרין, רמי באר, אנסמבל בת שבע, גאגא , להקת

הבלט הישראלי , גיורא מנור, מחול פוסט מודרני, מפעל תיעוד, הרקדנים בישראל, ברטה ימפולסקי , הלל מרקמן		
ניב ושקד	פריחת המחול העכשווי בישראל כיום	, בת שבע , בת דור , חדשני,

מחווין:

עמידה בלוח זמנים	5 נק'
טקסט כתוב היטב, ברור ורלוונטי	5 נק'
סימון מושגים בטקסט וכתיבת שני מושגים בטבלה	10 נק'

עופרי ושהם- בעבר עסקו במחול אנשים שהתקבצו בארץ מכל קצוות תבל וביקשו להוכיח את הקשר שלהם למקום ואת היותם ישראלים, כיום יוצרי המחול והרקדנים הם אנשים שנולדו בארץ וחיים בה. אין להם צורך להוכיח את ישראליותם, מכיוון שהם ישראלים מעצם החיים שלהם כאן והם מושפעים ומתעצבים על ידי כל הסובב אותם.

נטע שירה ודניאלה - בשנות ה80 הוקמה מסגרת חשובה הנקראת "הרמת מסך". מסגרת זאת מעניקה ליוצרים עצמאיים תמיכה מלאה בתהליך היצירה כדי שיכלו להתרכז בתהליך היצירה ולא לדאוג לדברים אחרים כמו תפעול ההצגה, פרסומה שיווקה וחשיפה לקהל הרחב. בזכות מסגרת זו הכוראוגרפיה בישראל החלה לתפוס תאוצה להשתפר.

אפרת ואלה- בשנות התשעים חל שינוי במחול בישראל, ולהקות רבות שינו את פניהן. הן הפכו מלהקות רפרטואריות, להקות אשר מבצעות יצירות של כוריאוגרפים אחרים אשר לרוב אין להם קשר ללהקה ולא נעשו עבור הרקדנים בלהקה, ללהקות שבראשן כוריאוגרף עם שפה ייחודית לו. בנוסף, הלהקות המצליחות הינן להקות אשר טיפחו דור המשך ועודדו יצירתיות בקרב הרקדנים. להקות אשר לא עודדו דור המשך נקלעו לקשיים רבים וחלקן אף נסגרו.

עופרי וניקול- בשנות ה-90 להקת בת שבע ולהקת המחול הקיבוצית הפכו מלהקות רפרטואריות ללהקות

שבראשן כוריאוגרף עם קול משלו. הבלט הקלאסי בישראל נע במסלול נפרד המנותק מהעשייה העשירה במחול העכשווי. הוא נתקל בהתנגדות אידיאולוגית. ברטה ימפולסקי והלל מרקמן הצליחו להקים להקת בלט איכותית. קיים חשש שגורלו יהיה כגורלן של להקות שלא גידלו דור המשך ונעלמו מהמפה.

ניב ושקד- במחצית השנייה של שנות השלושים ובמלחמת העולם השנייה היתה פריחה של מחול ההבעה ביישוב. חסרו ליוצרי המחול אמצעי הפקה מקצועיים וגם הרקדנים לא ניחנו בהכרח ביכולת טכנית גבוהה. היצירות התבססו בעיקר על יכולת טבעית ומוסיקלית של היוצרים/המבצעים. פריחה של מחול ההבעה ביישוב, גם אם לקתה בחסר, קיבלה מימד בינלאומי.

אלינור ונעה- יוצרים עצמאיים:

מרכז סוזן דלל הוקם למען מתן מענה ליוצרים עצמאיים, והיה לראשונה בישראל בית למחול הישראלי. המרכז עודד העלת הפקות ופרויקטים חדשים במחול הישראלי וסייע בחשיפתם. עוד מסגרת חדשה שהוקמה הייתה "הרמת מסך" שמטרתה הייתה ליצור במה מרכזית להעלאת יצירות של יוצרים עצמאיים. מסגרת זו עזרה כלכלית ליוצרים עצמאיים המתקשים להעלות מופעים בשל הדאגה הכרוכה בתפעול המופע, מה שיכל להסיט את דעתו של היוצר מיצירתו. בנוסף, מסלול חדש להתפתחות של יוצרים עצמאיים הקימו הזוג ניר בן גל וליאת דרור, קבוצה. גם עדי שעל ונועה ורטהיים הלכו באותו נטיב והקימו את להקת ורטיגו. כך המשיכו יוצרים עצמאיים להקים קבוצות ולהקות שמרבידם עבדו על פרויקטים חד פעמיים וחלקם המשיכו לפעול באופן שוטף כל השנה. בשנות האלפיים צמח דור של חדש של יוצרים צעירים, המעבה ומעשיר את העשייה של יוצרים ורקדנים.

בר ושירן- בשנות התשעים חל שינוי ולהקות ישראליות שינו את פניהן והפכו מלהקות רפרטואריות ללהקות שבראשן עומד כוריאוגרף עם קול משלו. דבר זה הביא לכך שבזכות אותם כוריאוגרפים הלהקות פרחו והגיעו למקום מרכזי במפת המחול בישראל. ומכן עלתה מסקנה-אם להקות אינן מעודדות יצירתיות בקרב רקדנים ויוצרים צעירים, לא יגדל דור המשך. אחד המדדים לפריחה במחול הוא עד כמה משקף המחול את המקום שבו הוא נוצר. לפיכך, "החיים כאן היום והעבר הטמון בנו נטמעים בטקסט של הגוף. הם מוצאים נתיבות כדי "לכתוב" בגוף את סיפור המציאות, השאיפות והפנטזיה של מי שחי כאן." (מרתה גראהם). הרקדנים בישראל מאופיינים במאגר התנסויות, מחשבות וזיכרונות. הטקסט של הגוף שלהם ישיר, בוטה, חצוף. אבל מתחת למעטה ה"דוגריות" טמונות רכות, פגיעות ורגישות.